

gelse" i Anledning af Defensørs første Indlæg, kan, naar det derved fremkomne giver tilstrækkelig Anledning dertil, Retten bestemme yderligere Frist for Indgivelse af nyt Indlæg". Det vil ikke, hvis Forsvarere indføres ved Krigsretter, gaa ganske saaledes til, som man har tænkt sig det her; det vil nemlig gaa til ganske paa samme Maade som ved de civile Retter, nemlig at naar Underjøgelsen er behandlet til Ende fra Krigsforhøret eller fra Auditørens Side, vil det blive bestrevet, og saa først vil der blive beordret en Defensor i Sagen. Han vil derefter, ligesom i de civile Retter, skrive sit Indlæg, og han vil komme til at overtage en Del af de Forretninger, som ved de civile Retter Altor besørger, idet det nemlig vil blive ham, som kommer til at give en Fremstilling af Sagens Sammenhæng for derefter at udtale, hvad der taler til Gavn for Defensionen. Der ses saa ikke at være nogen Grund til, at han skal møde i Retten, han kan ganske rolig sende sin Fremstilling til Jurisdiktionschefen, og derefter vil det vise sig, om der er nogen Anledning til nærmere Underjøgelse, man behøver ikke endnu at nedsette en Krigsret, thi giver hans Fremstilling Anledning til nogen Underjøgelse, vil Krigsforhøret anstille den, og man kan saa sende ham en Udskrift tilbage tillige med det gamle og spørge, om han i den Anledning har noget at bemærke, og først naar dette er sket, bliver der Anledning til at nedsette en Krigsret. Jeg skal ikke have noget imod, hvis man vil have det, at Defensor skal møde i Krigsretten, men at det skulde være til den allerringeste Nytte, kan jeg ikke indse; thi naar han møder, vil det, han oplever, kun være: han vil se Retten blive sat — han vil høre oplæst alt det, som han selv har læst i Forvejen, derefter vil han høre, at der vil blive givet tiltalte de samme Spørgsmaal, som han har faaet ved Slutningen af Forhøret, nemlig om han har videre at anføre, og saa vil han høre Dommereden blive afslagt, og naar det er færdigt, vil man sende ham tillige med tiltalte udenfor, hvorefter Auditøren gør sin Forestilling til Krigsretten, og Krigsretten voterer. Men hvorledes der skulde blive Lejlighed til at føre nogen Slags Diskussion ved Defensørs Møde i Retten, det forstaar jeg ikke; det vil sikkert blive noget ganske bethindingsløst, der kan blive Tale om her. Fremdeles skal jeg bemærke, at hvis det er Meningen, at Sagføreren skal møde i Krigsretten, saa vil det blive nødvendigt, at man til en vis Grad inddrager ham under den militære Justits, navnlig

med Hensyn til, at han møder præcis, og at han ikke forsømmer. Man maa nemlig huske paa, at ved de militære Retter føres der en ret strax Justits med Hensyn til, at den, der skal møde i Krigsretten, møder i rette Tid, og det er Reglen, at hvis der er Tale om mere end nogle ganske faa Minutters Forsømmelse, der kunne afgøres med en Frettesættelse, saa saa de Fængselsstraf for Forsømmelser i den Henkende. Dette er ganske nødvendigt; thi naar Krigsretten, og navnlig naar Stabskrigsretten nedsettes, saa borttages saa mange Kræfter fra den daglige Tjeneste, at man ikke paa nogen Maade kan finde sig i Ophold. Man vil jo maasse erindre, at Stabskrigsretten bestaar af 1 Oberst, 1 Oberstløjtnant, 2 Kaptajner, 4 Premierløjtnanter og 4 Særlønløjtjanter, der er altsaa saa godt som hele Personalet fra en Bataillon; de kunne selvfølgelig ikke undværes længere end nødvendigt, og vi maa derfor have strenge Bestemmelser, for at der ikke skal gaa mere Tid tabt end høist nødvendigt. Det er derfor efter min Mening en Selvfølge — skønt det rimeligvis vil støde adskillige — at naar en civil Sagfører skal give Møde for en tiltalt, saa maa han underkaste sig de samme Regler, og han maa i det Dødblik finde sig i at blive behandlet som militær og maa derfor ogsaa, saa fremt han ikke møder paa Retten, tage Følgerne. Dette kan dog undgaaes, hvis man vil frafalde, at han skal give Møde, og da hans Møde jo ikke er til videre Nytte, vil man vel ogsaa nok komme ud over det.

Der mangler for øvrigt ogsaa i det foreliggende Forslag en Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes, naar en Sagfører ikke fremmer Sagen med tilbørlig Hurtighed, s. Eks. naar han, efter at have haft Anstænd i 3—4 Dage, siger, at han ikke har kunnet blive færdig med den o. s. v. Der maa man i alt Fald have lignende Bestemmelser, som bemyndige Krigsretterne til at diktere Straf for Forsømmelser, for ikke at have fremmet en Sag hurtig nok.

Der findes i Forslaget en Bestemmelse om, at den beklædte Forsvarer skal have Udgang til at tale med den tiltalte i Curren, naar han dertil finder Anledning, eller saadant af tiltalte begæres. Det er en Selvfølge, at man ved de militære Retter ikke har noget at indvende imod, at Sagføreren har samme Udgang til at tale med tiltalte som ved de civile Retter; men jeg betvivler noget, at man vil erkende, at Defensor ved de civile Retter har en saadan absolut Ret til, uden Hensyn til, hvad Retten, hvad Forhørsdommeren maatte sige,